

d ů v o d ů:

Nesprávné právní posouzení věci spatřuje dovolatel v podstatě v tom, že žalovaní nebyli odsouzeni, ačkoli mu povolili služebnost přes lesní parcelu čis. 530 a nejen že se zavázali, že se přimluví u manželů T-ových, by mu ji povolili, nýbrž se za splnění přímo zaručili, přislíbivše, že mu bude povolena. Při nejmenším prý bylo jejich povinností, by se přičinili všemi zákonitě dovolenými prostředky, by se dostal do držby zajištěné služebností. To se nestalo. Teprve, kdyby se bylo ukázalo, že jejich přimluva u manželů T-ových byla marná, byl by měl příležitost domáhati se náhrady škody a plného zadostučinění podle § 880 a) obč. zák. Vývody dovolání jsou neodůvodněné. Ze žaloby a z jejího návrhu je zřejmo, že žalobce zaujímal v první stolici stanovisko, že žalovaní se mu zaručili za to, že mu manželé T-ovi služebnost povolí, ne že se mu zavázali, že se u nich o to přimluví. Tvrdí tudíž, že jemu stojí za výsledek ve smyslu § 880 a), druhá věta obč. zák. Právní důsledek takového závazku je v zákoně jasně určen: ten, kdo stojí za výsledek, jest povinen plným zadostučiněním, když třetí neplní. Že manželé T-ovi neplnili, je nesporno. Žalobce by tudíž mohl ze závazku žalovaných vyvozovati jenom nárok na zadostučinění. Ze zmíněného předpisu nelze však vyvozovati povinnost žalovaných, by se jakkoli přičinili o to, by manželé T-ovi jim zmíněnou služebnost povolili. Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí sb. n. č. čis. 5164 zásadu, že smluvník slibujícího nemá ani nároku na plnění třetí osoby, ani nároku na určité jednání slibujícího, kterým by jeho plnění docílil, nýbrž má toliko nárok na plné dostiuchinění, když třetí neplní. Z úvah nahoře uvedených dospěl dovolací soud k právnímu závěru, že ze zaručení za výsledek u třetí osoby ve smyslu druhé věty § 880 a) obč. zák. nelze vyvozovati závazek slibujícího k přimluvě u ní, vždyť ta věta nevyslovuje, že »také« ručí za plné zadostučinění. Každá z obou vět § 880 a) obč. zák. ukládá slibovateli jiný závazek.

Čís. 7873.

Za samosoudce, jenž jednání provedl a rozsudek vynesl, ale pro trvalou překážku jej nevyhotovil, může vyhotoviti rozsudek jiný samosoudce. Soudce není povinen udati v rozsudku, na jakém základě jej vyhotovil.

(Rozh. ze dne 15. března 1928, Rv I 824/27.)

Žalobě o zrušení smlouvy bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, o d v o l a c í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Zmatečnost podle § 477 čis. 2 c. ř. s. spatřuje odvolatel v tom, že spor byl sice od počátku až do konce projednáván okresním soudcem Drem U-em, který také rozsudek prohlásil, avšak že rozsudek vyhotovil soudce jiný, okresní soudce L., který jednání neprováděl, čímž byla

porušena zásada bezprostřednosti řízení. Toto tvrzení odvolatelovo, jak ze spisů patrné, jest pravdivým, nicméně odvolání v tomto směru není odůvodněným, poněvadž odvolatel přehlíží ustanovení cís. nař. ze dne 14. prosince 1915, čís. 372 ř. zák. v § 1, podle něhož, nemůže-li samosoudce pro trvalou překážku písemně vyhotoviti prohlášený rozsudek, může jej vyhotoviti soudce jiný na základě osvědčení v protokolech, jich přílohách a záznamů soudce, jichž nepochybně při prohlášení rozsudku použil. Tento zákonný postup byl v tomto případě přesně zachován, poněvadž projednávající soudce Dr. U. jest těžce nemocen, rozsudek vyhotoviti nemohl, vyhotoviti jej však bylo nutným a proto nelze mluvit o důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 2 c. ř. s., když soudce, projednávající po skončeném jednání rozsudek vyhlásil, takže soud byl řádně obsazen a jde jen o vypracování rozsudku na základě soudních spisů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečnost rozsudku podle § 477 č. 2 a § 503 č. 1 cřs. spatřuje dovolatel v téže okolnosti, kterou vytýkal již v odvolání, totiž že rozsudek první stolice byl vyhotoven jiným soudcem, než tím, který provedl celé řízení a rozsudek prohlásil. Tím nedoličuje, že a proč nebyl soud první stolice řádně obsazen, neboť netvrdí, že soudce, který rozsudek vynesl, nebyl způsobilým k řádnému obsazení soudu podle předpisu zákona. V úvahu zde přicházejí předpisy §§ 5 až 8 j. n. a §§ 4, 20, 21, 24, 25, 30, 32, 42 zák. o org. s. Vytýká vlastně, že nebyl zachován předpis §§ 418 a 431 c. ř. s. o vyhotovení rozsudku. Odvolací soud právem uznal a správně odůvodnil, že za samosoudce, který sice jednání provedl a rozsudek vynesl, ale pro trvalou překážku jej nevyhotovil, jej mohl vyhotoviti jiný soudce. Tvrzení dovolání, že cís. nař. ze 14. prosince 1915, čís. 372 ř. z. již neplatí, není správné.

Čís. 7874.

Při propadných a promlčecích lhůtách hmotného práva nelze vpočítati dny poštovní dopravy. Lhůtu pojišťovacích podmínek, do níž dlužno zažalovati splatnou premii, jest pokládati za lhůtu propadnou.

(Rozh. ze dne 15. března 1928, Rv I 1178/27.)

Za řízení o žalobě o zaplacení pojišťovací premie vznesl žalovaný mezitimní určovací návrh. by bylo zjištěno, že pojišťovací smlouva zanikla vzhledem k § 5 všeob. poj. podmínek, ježto premie nebyla zažalována do dvou měsíců ode dne splatnosti. P r o c e s n í s o u d p r v é stolice mezitimní určovací návrh zamítl, o d v o l a c í s o u d mu vyhověl. D ů v o d y: Jde jediné o to, zda dobu, co žaloba byla dopravena poštou, dlužno započítati do propadné lhůty čili nic. Jest nesporno, že žaloba byla podána na poštu dne 15. ledna 1927 a došla